

ствуаха до самото ни освобождение като обаче, трѣбва веднага да добавимъ, че отъ 1866 до 1876 година, — въ продължение на десетъ години, — четничеството бѣше се значително измѣнило и то сега стоеше въ връзка съ ново-образувалия се и действащъ вече комитетъ.

Въ 1867 година минаха Дунава отъ Ромъния въ България войводитѣ: Филипъ Тотю съ 35 души борци при Свищовъ и Панайотъ Хитовъ съ байрактаръ Василъ Левски при Тутраканъ.

Балканътъ е билъ и тогава баща и закрилникъ на нашитѣ юнаци. Въ неговитѣ тъмни усой и зелени букаци сж намирали убежище и закрила нашитѣ юначни хайдутѣ и борци за свободата. Той пѣе и тѣхнитѣ пѣсни:

ДЕ ГИДИ, Сливенъ касаба, —  
войвода Хаджи Димитъръ!  
Тръгнали млади юнаци,  
съсъ тънки пушки игленки,  
съсъ остри сабли дамаски,  
навлѣзли въ гора зелена,  
гората пѣе, та казва:  
„Хайдете, холамъ, войводо,  
войводо, Хаджи Димитъръ!  
Пжтътъ ти стрѣмень — неравенъ:  
до всѣки камъкъ — и око,  
до всѣки завой — пусия.“  
Отвърща Хаджи Димитъръ:  
„Де гиди, горо зелена,